Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1142/2014
24.07.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље И.Л. из Л., чији је пуномоћник Д.М., адвокат из Л., против туженог Центра за економику домаћинства „Даница Вуксановић“ из Лесковца, кога заступа Градско јавно правобранилаштво Града Лесковца, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1896/13 од 13.11.2013. године, у седници већа од 24.07.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

I ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1896/13 од 13.11.2013. године, у делу којим је потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 846/2012 од 05.03.2013. године у ставу првом изреке.

II ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1896/13 од 13.11.2013. године, у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 бр. 846/2012 од 05.03.2013. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење тужене од 01.03.2010. године којим је утврђено да је тужиља остала нераспоређена код туженог почев од 16.02.2010. године, и да се тужени обавеже да је врати на одговарајуће послове. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено решење бр. 132 од 17.03.2010. године којим је тужиљи отказан уговор о раду и тужени је обавезан да тужиљу врати на одговарајуће послове. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужиљи накнади парничне трошкове у износу од 167.370,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1896/13 од 13.11.2013. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде заступник туженог је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужиља је преко пуномоћника поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 401. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11) и утврдио ревизија туженог није дозвољена у односу на део побијане другостепене пресуде којим је потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке.

Према члану 439. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Наведеним делом нижестепених пресуда, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог од 01.03.2010. године којим је тужиља остала нераспоређена код туженог почев од 16.02.2010. године. Будући да се ово решење не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, то ревизија туженог у овом делу није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу I изреке, на основу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у преосталом делу, на основу члана 399. ЗПП и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

По оцени Врховног касационог суда, у нижестепеним пресудама правилно је примењено материјално право, члан 9. став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији („Службени гласник РС“б р. 104/09), када је поништено као незаконито решење туженог од 17.03.2010. године којим је тужиљи отказан уговор о раду и тужени обавезан да тужиљу врати на рад. Овим решењем тужиљи је отказан уговор о раду због укидања радног места на коме је радила, а претходно је 16.02.2010. године тужени донео решење да је тужиља остала нераспоређена. Правилником о унутрашњој организацији и ситематизацији радних места од 2010. године предвиђена су четири извршиоца са VI степеном стручне спреме, за област исхране, становања, одевања и образовања, а послови које је обављала тужиља распоређени су другим извршиоцима. Тужени пре доношења побијаног решења није спровео поступак у складу са чланом 9. став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији, будући да није извршио оцењивање резултата рада и утврђивање имовног стања запослених у поступку утврђивања статуса нераспоређених. С обзиром на наведено, правилно је нижестепеним решењима побијано решење поништено као незаконито и тужени обавезан да тужиљу врати на рад, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу II изреке, на основу члана 405. став 1. ЗПП, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 405. став 2. ЗПП, будући да се у ревизији понављају жалбени наводи које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.